

A large flock of seagulls is flying over a blue sea. In the background, a port with several masts is visible under a blue sky. The text is overlaid on the image.

CODUL DE CONDUITA

**PENTRU UN PESCUIT
RESPONSABIL**

**CODUL DE CONDUITĂ PENTRU
UN PESCUIT RESPONSABIL**

Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură

ROMA, 1995

CUPRINS

	pag.
Prefață	1
Introducere	2
Articolul 1 - Natura și aplicarea codului	2
Articolul 2 - Obiectivele codului	3
Articolul 3 - Legăturile cu alte instrumente internaționale	3
Articolul 4 - Aplicarea, urmărirea și actualizarea codului	4
Articolul 5 - Cerințele particulare a țărilor în curs de dezvoltare	4
Articolul 6 - Principii generale	4
Articolul 7 - Managementul pescăriilor	7
7.1. - Dispoziții generale	7
7.2. - Obiectivele de management	8
7.3. - Cadrul managementului și proceduri	8
7.4. - Colectarea de date și avizuri în materie de management	9
7.5. - Abordarea precautionară	10
7.6. - Măsuri de management	10
7.7. - Aplicarea	11
7.8. - Instituțiile financiare	12
Articolul 8 - Operațiuni de pescuit	12
8.1. - Obligațiile statelor	12
8.2. - Obligațiile statului de pavilion	13
8.3. - Obligațiile Autorității Navale	14
8.4. - Operațiunile de pescuit	14
8.5. - Selectivitatea uneltelor de pescuit	15
8.6. - Utilizarea optimă a energiei	15
8.7. - Protecția mediului acvatic	16
8.8. - Protecția atmosferei	16
8.9. - Porturile și punctele de debarcare utilizate de navele de pescuit	16
8.10. - Abandonarea de structuri și alte materiale	17
8.11. - Recifii artificiali și dispozitivele de concentrare a peștilor	17
Articolul 9 - Dezvoltarea acvaculturii	17
9.1. - Dezvoltarea responsabilă a acvaculturii, inclusiv pescuitul bazat pe creștere în zonele aflate sub jurisdicția națioanlă	17
9.2. - Dezvoltarea responsabilă a acvaculturii, inclusiv pescuitul bazat pe crescătorii în ecosistemele acvatice transfrontaliere	18
9.3. - Utilizarea resurselor genetice acvatice în scopul acvaculturii, inclusiv pescuitul în crescătorii	18
9.4. - Acvacultura responsabilă la nivelul producției	19
Articolul 10 - Integrarea pescuitului în managementul zonelor costiere	19
10.1. - Cadrul instituțional	19
10.2. - Măsuri în materie de defnire a politicilor	20
10.3. - Cooperarea regională	20
10.4. - Punerea în aplicare	20
Articolul 11 - Practicile după capturare și comerțul	20
11.1. - Utilizarea responsabilă a peștelui	20
11.2. - Comerțul internațional responsabil	21
11.3. - Legiile și reglementările asupra comerțului de pește și produse pescărești	22
Articolul 12- Cercetarea halieutică	23

CODUL DE CONDUITĂ PENTRU UN PESCUIT RESPONSABIL

PREFAȚĂ

Din cele mai vechi timpuri, pescuitul a fost o sursă majoră de hrană pentru omenire, asigurând o ocupație și avantaje economice celor care îl practicau. Se admitea că resursele acvatice erau un dar al naturii de o abundență nelimitată. Dar, odată cu îmbogățirea cunoștințelor și dezvoltarea dinamică a sectorului de pescuit care a urmat după cel de-al doilea război mondial, acest mit a dispărut, constatându-se că aceste resurse halieutice, deși regenerabile, nu sunt infinite și trebuie să fie administrate dacă vrem să menținem aportul lor la bunăstarea nutrițională, economică și socială a unei populații mondiale în creștere.

Instituirea la scară mare la mijlocul anilor '70 a Zonelor Economice Excluzive (ZEE) și adoptarea în 1982, după lungi deliberări a Comisiei Naționale Unite asupra dreptului mării au permis să se definească un cadru nou pentru o gestionare mai bună a resurselor marine. Noul regim juridic al oceanelor a dat statelor costiere drepturi și responsabilități în materie de management și de utilizare a resurselor marine care se găsesc în interiorul ZEE și care prezintă interes pentru aproximativ 90% din pescăriile marine ale planetei. Această extindere a jurisdicțiilor naționale a fost o etapă necesară dar insuficientă în realizarea obiectivului unei gestionării eficiente și de punere în valoare durabilă a pescăriilor. Numeroase state costiere au continuat să se confrunte cu probleme grave, deoarece în lipsa unei experiențe și a resurselor financiare și materiale au încercat să-și mărească beneficiile pe seama pescuitului în ZEE.

De câțiva ani, sectorul mondial al pescuitului a devenit un sector condiționat de piață și datorită dezvoltării rapide a industriei alimentare, statele costiere au fost obligate să țină cont de noile posibilități de investiții în flotilele de pescuit și uzinele de prelucrare moderne pentru a răspunde la cerința internațională crescândă de pește și produse pescărești. Dar, la sfârșitul anilor '80, a devenit evident că resursele halieutice nu puteau susține această exploatare și această valorificare rapidă și necontrolată și că noile abordări de management al pescăriilor trebuie să ia în considerare conservarea și aspectele de mediu ce se impun de urgență. Situația a fost agravată prin preocupările crescânde declanșate de absența unei reglementări a sectorului de pescuit în mare deschisă, care interesează în anumite cazuri stocurile mixte și speciile mari migratoare, atât în interiorul cât și în exteriorul ZEE.

Comitetul de pescuit (COFI) la cea de XIX-a sesiune, din martie 1991, a solicitat să se definească noile concepte pentru un pescuit responsabil și asigurarea unor pescării durabile. Ca urmare, Conferința internațională privind pescuitul responsabil, de la Cancun (Mexic) 1992, a solicitat în plus ca FAO să pregătească un Cod internațional de conduită în care să se abordeze aceste probleme. Rezultatele acestei conferințe, în special Declarația de la Cancun, au reprezentat o contribuție importantă a Conferinței Naționale Unite asupra mediului și dezvoltării (CNUED) care a avut loc în 1992 și în mod particular la Programul "Agenda 21". Conferința Națiunilor Unite privind stocurile mixte și stocurile peștilor mari migratori, la care FAO a adus un important sprijin tehnic, a fost convocată ulterior. În noiembrie 1993, Acordul vizând promovarea respectării de către navele care pescuiesc în larg a măsurilor internaționale de conservare și gestionare a fost adoptat de Conferința FAO, la cea de a XXVII-a sesiune.

Menționând aceste noi acțiuni și alte dezvoltări importante în sectorul mondial al pescăriilor, organele conducătoare din FAO au recomandat elaborarea unui Cod mondial de conduită pentru un pescuit responsabil care să fie conform cu aceste instrumente și fără să îmbrace un caracter obligatoriu, să definească principiile și normele aplicabile pentru conservarea, managementul și punerea în valoare a tuturor pescăriilor. Codul, care a fost adoptat în unanimitate la 31 octombrie 1995 de Conferința FAO, oferă cadrul de care era

nevoie pentru eforturile întreprinse la scară națională și internațională în vederea asigurării unei exploatații durabile a bioresurselor acvatice, protejând totodată mediul înconjurător.

FAO în conformitate cu mandatul său, va face tot ce este posibil pentru a ajuta statele membre, în special țările în curs de dezvoltare, la punerea efectivă în aplicare a Codului de conduită pentru un pescuit responsabil și va face un raport la comunitatea Națiunilor Unite asupra progreselor obținute și a noilor inițiative de luat.

INTRODUCERE

Pescuitul, inclusiv acvacultura, aduc o contribuție fundamentală în alimentație, ocupație, timpul liber, comerț și binefăcutele bunăstarea economică a populațiilor lumii întregi, fie că este vorba de generațiile prezente sau viitoare și ar trebui să fie condus într-o manieră responsabilă.

Prezentul Cod definește principiile și normele internaționale de comportament pentru garantarea practicilor responsabile în vederea asigurării efective a conservării, gestionării și dezvoltării bioresurselor acvatice, protejând ecosistemele și biodiversitatea. Codul recunoaște importanța nutrițională, economică, socială de mediu și culturală a pescuitului și interesele tuturor celor vizați din acest sector. Codul ia în considerare caracteristicile biologice ale resurselor și mediului lor înconjurător, precum și interesele consumatorilor și a altor utilizatori. Statele și toți cei implicați în sectorul de pescuit sunt încurajați să aplice acest Cod într-o manieră efectivă.

ARTICOLUL 1 - NATURA ȘI APLICAREA CODULUI

- 1.1. Prezentul Cod este facultativ. Totuși anumite părți din el se bazează pe reguli pertinente de drept internațional, inclusiv cele care sunt reflectate în Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării din 10 decembrie 1982. În egală măsură Codul conține dispoziții care pot avea sau au primit deja cunoașterea juridică obligatorie în virtutea altor instrumente juridice convenite între părți, cum ar fi Acordul din 1993 care vizează respectarea de către navele de pescuit din largul mării a măsurilor internaționale de conservare și gestionare, care în conformitate cu rezoluția nr. 15/1993, paragraful 3 al Conferinței FAO este o parte integrantă a Codului.
- 1.2. Codul are o aplicare mondială și se adresează membrilor și nemembrilor FAO, entităților angajate în pescuit, organizațiilor subregionale, regionale și mondiale, guvernamentale și neguvernamentale și tuturor persoanelor antrenate în conservarea resurselor halieutice și managementul și dezvoltarea pescăriilor, cum ar fi pescarii și toți cei implicați în prelucrarea și comercializarea peștelui și a produselor pescărești, cât și altor utilizatori ai mediului acvatic legați de activitățile de pescuit.
- 1.3. Codul conține principii și norme aplicabile la conservarea, managementul și dezvoltarea tuturor pescăriilor. În egală măsură el vizează captura, prelucrarea și comerțul cu pește și produse pescărești, operațiunile de pescuit, acvacultură, cercetarea halieutică și integrarea pescuitului în managementul zonelor costiere.
- 1.4. În sensul prezentului Cod, prin referirea la "state" se înțelege Comunitatea europeană pentru problemele care sunt de competența sa iar termenul "pescuit" se aplică de asemenea și în acvacultură.

ARTICOLUL 2 - OBIECTIVELE CODULUI

Obiectivele Codului sunt următoarele:

- a) stabilirea, în conformitate cu normele pertinente de drept internațional a principiilor de pescuit și a activităților legate de pescuit într-o manieră responsabilă, ținându-se cont de toate aspectele lor biologice, tehnologice, economice, sociale, de mediu înconjurător și comerciale pertinente;
- b) stabilirea de principii și criterii pentru elaborarea și punerea în aplicare a politicilor naționale care vizează conservarea responsabilă a resurselor halieutice, managementul și dezvoltarea responsabilă a pescuitului;
- c) să servească drept instrument de referință pentru a ajuta statele de a institui sau ameliora cadrul juridic și instituțional impus de exercitarea pescuitului responsabil și de a formula și a pune în aplicare măsurile adecvate;
- d) furnizarea de orientării utilizabile, dacă este cazul, pentru formularea și aplicarea acordurilor internaționale și a altor instrumente juridice, atât obligatorii cât și facultative;
- e) facilitarea și promovarea cooperării tehnice și financiare precum și a altor forme de cooperare, în materie de conservare a resurselor halieutice, de management și dezvoltare a pescuitului;
- f) promovarea contribuției pescuitului la securitatea alimentară și la calitatea alimentelor ținându-se cont de prioritatea necesităților nutriționale ale comunităților locale;
- g) promovarea protecției resurselor bioacvatice și a mediului lor, precum și a zonelor costiere;
- h) promovarea comerțului de pești și produse pescărești, în conformitate cu normele internaționale pertinente și evitarea utilizării de măsuri care constituie bariere ascunse pentru un asemenea comerț;
- i) promovarea cercetării în domeniul pescuitului, precum și în domeniul ecosistemelor asociate și factorilor de mediu pertinenti;
- j) furnizarea normelor de conduită tuturor celor implicați în sectorul de pescuit.

ARTICOLUL 3 - LEGĂTURILE CU ALTE INSTRUMENTE INTERNAȚIONALE

3.1. Codul se interpretează și se aplică în conformitate cu regulile pertinente de drept internațional, după cum se reflectă în Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării din 1982. Nimic din acest Cod nu poate contraveni drepturilor jurisdicției și îndatoririlor statelor în virtutea dreptului internațional, așa cum este reflectat în această Convenție.

3.2. Codul se interpretează și se aplică și la:

- a) de manieră compatibilă cu dispozițiile pertinente cu Acordul în scopul Aplicării dispozițiilor Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării din decembrie 1982 referitoare la conservarea și gestionarea stocurilor de pești a căror deplasări se efectuează atât în interiorul cât și în afara ZEE (stocuri amestecate) și stocurilor de pești mari migratori;
- b) în conformitate cu alte norme aplicabile de drept internațional, inclusiv cu obligațiile respective ale statelor în virtutea acordurilor internaționale la care ele sunt parte;
- c) în lumina Declarației de la Cancun din 1992, Declarației de la Rio din 1992 asupra mediului și dezvoltării și Programului Agenda 21 adoptate de Conferința Națiunilor Unite asupra mediului și dezvoltării (CNUED), în special capitolul 17 al Programului Agendei 21, precum și a altor declarații și instrumente internaționale pertinente.

ARTICOLUL 4 - APLICAREA, URMĂRIREA ȘI ACTUALIZAREA CODULUI

4.1. Toți membrii și nemembrii FAO și entitățile angajate în pescuit precum și organizațiile subregionale, regionale și mondiale pertinente, atât guvernamentale cât și neguvernamentale și toate persoanele legate de gestionarea, conservarea și utilizarea resurselor halieutice și comerțul de pești și produse pescărești, trebuie să colaboreze pentru asigurarea realizării și punerii în aplicare a obiectivelor și principiilor definite în acest Cod.

4.2. FAO, conform atribuțiilor sale în cadrul sistemului Națiunilor Unite, va asigura controlul aplicării și punerii în practică a Codului și a efectelor sale asupra pescuitului; Secretariatul va face un raport la Comitetul de pescuit (COFI). Toate statele, membre sau nemembre ale FAO, precum și organizațiile internaționale pertinente, atât guvernamentale cât și neguvernamentale, trebuie să coopereze activ la această obligație cu FAO.

4.3. FAO, prin intermediul organelor sale competente, va putea revizui Codul ținând cont de evoluția pescăriilor și rapoartele către COFI pentru punerea în aplicare a Codului.

4.4. Statele și organizațiile, atât guvernamentale cât și neguvernamentale, trebuie să promoveze înțelegerea Codului de către cei care se ocupă cu pescuitul, inclusiv, de fiecare dată dacă este posibil, în adoptarea planurilor care vizează favorizarea acceptării voluntare a Codului și aplicării sale efective.

ARTICOLUL 5 - CERINȚELE PARTICULARE A ȚĂRILOR ÎN CURS DE DEZVOLTARE

5.1. Capacitatea țărilor în curs de dezvoltare de punere în aplicare a recomandărilor prezentului Cod trebuie luată în considerare așa cum se cuvine.

5.2. Pentru atingerea obiectivelor Codului și facilitarea aplicării sale efective, statele, organizațiile internaționale pertinente, atât guvernamentale cât și neguvernamentale și instituțiile financiare trebuie să cunoască pe deplin situația și cerințele particulare ale țărilor în curs de dezvoltare, cu atât mai mult a țărilor mici insulare și țărilor mai puțin avansate. Statele, organizațiile internaționale pertinente, atât guvernamentale cât și neguvernamentale și instituțiile financiare trebuie să se străduiească să adopte măsuri care răspund cerințelor țărilor în curs de dezvoltare în special în domeniul asistenței financiare și tehnice, transferului de tehnologii, al formării de personal și cooperării științifice și întărirea capacităților lor de valorificare a propriilor pescării, precum și de participare la pescuitul din largul mării, inclusiv accesul la aceste pescării.

ARTICOLUL 6 - PRINCIPII GENERALE

6.1. Statele și utilizatorii bioresurselor acvatice trebuie să conserve ecosistemele acvatice. Dreptul de pescuit implică obligația de-a al face într-o manieră responsabilă în scopul asigurării efective a conservării și gestionării bioresurselor acvatice.

6.2. Managementul pescăriilor trebuie să promoveze menținerea calității, diversității și disponibilității resurselor halieutice în cantități suficiente pentru generațiile prezente și viitoare, într-un context de securitate alimentară, de reducere a sărăciei și de dezvoltare durabilă. Măsurile de management nu trebuie numai să asigure conservarea speciilor vizate cât și a acelor specii care aparțin aceluiași ecosistem sau care depind de ele sau sunt asociate lor.

6.3. Statele trebuie să împiedice supraexploatarea și se ia măsuri de management pentru ca efortul de pescuit să fie proporțional cu capacitatea de producție a resurselor halieutice și cu utilizarea lor durabilă. Dacă va fi cazul vor lua măsuri pe cât posibil pentru refacerea populațiilor.

6.4. Deciziile luate asupra conservării și managementului în domeniul pescuitului trebuie să fie bazate pe datele științifice cele mai fiabile, și ținându-se cont în egală măsură de cunoștințele tradiționale referitoare la resurse și habitatul lor, precum și de factorii de mediu, economici și sociali pertinenti. Statele trebuie să acorde prioritate dirijării cercetărilor și colectării datelor, pentru îmbunătățirea cunoștințelor științifice și tehnice privind pescăriile, inclusiv asupra interacțiunilor lor cu ecosistemul. Pentru cunoașterea naturii transfrontariere a numeroaselor ecosisteme acvatice, statele trebuie, când este cazul să încurajeze cooperarea bilaterală și multilaterală în domeniul cercetării.

6.5. Statele și organizațiile subregionale și regionale care se ocupă de managementul pescuitului trebuie să aplice pe scară mare abordarea cu precauțiune a conservării, gestionării și exploatarei bioreurselor acvatice în scopul protecției și apărării mediului acvatic, ținându-se cont de datele științifice cele mai fiabile. Insuficiența informațiilor științifice adecvate nu trebuie să fie un motiv de amânare sau de renunțare a luării unor măsuri pentru conservarea speciilor vizate sau acelor asociate sau care depind de acestea și speciile nevizate, precum și mediul lor.

6.6. Uneltele și practicile de pescuit selective și respectarea mediului trebuie puse la punct și utilizate, în măsura posibilului pentru apărarea biodiversității și conservării structurii populațiilor și ecosistemelor acvatice și protecția calității peștelui. În cazul când există uneltele și practicile de pescuit selective și care protejează mediul și când ele sunt adecvate aceste unelte și practici trebuie să fie recunoscute și trebuie să li se dea prioritate în elaborarea de măsuri de conservare și management privind pescuitul. Statele și utilizatorii ecosistemelor acvatice trebuie să reducă la minim risipa capturilor speciilor vizate și nevizate de pești și a altor specii precum și acest impact asupra speciilor asociate sau dependente.

6.7. Captura, transportul, prelucrarea și distribuția peștelui și produselor pescărești trebuie să fie efectuate în așa manieră încât să ne protejeze valoarea nutrițională, calitatea și sănătatea produselor, reducând risipa și minimalizând efectele negative asupra mediului.

6.8. Toate habitatele critice pentru pescăriile din ecosistemele acvatice marine și de apă dulce, așa cum sunt zonele umede, mangrovele, recifii, lagunele, locurile de hrănire și reproducere, trebuie să fie protejate și regenerate, pe cât posibil și acolo unde este necesar. Un efort particular trebuie făcut pentru protejarea de la distrugere, degradare, poluare și a altor efecte semnificative rezultate din activitățile umane care amenință sănătatea și viabilitatea resurselor halieutice.

6.9. Statele trebuie să se asigure că de interesele lor în materii de pescuit, inclusiv necesitatea conservării resurselor, să se țină seama în utilizările multiple a zonei costiere și să fie integrate în managementul, planificarea și valorificarea zonelor costiere.

6.10. În limitele competențelor lor respective și în conformitate cu dreptul internațional, inclusiv în cadrul organizațiilor sau acordurilor subregionale sau regionale privind conservarea și managementul pescăriilor statele trebuie să asigure respectarea și aplicarea măsurilor de conservare și gestionare și punerea la punct a mecanismelor eficiente, atunci când este cazul, pentru urmărirea și controlul activității navelor de pescuit și a navelor auxiliare de pescuit.

6.11. Statele care autorizează navele de pescuit și navele auxiliare de pescuit care navigă sub pavilionul lor trebuie să exercite un control efectiv asupra acestor nave, pentru garantarea bunei aplicării a prezentului cod. Ele trebuie să urmărească ca activitățile acestor nave să nu reducă eficacitatea măsurilor de conservare și gestionare luate în conformitate cu dreptul internațional și adoptate la nivel național, subregional, regional sau mondial. Statele trebuie în egală măsură să supravegheze că aceste nave care navigă sub pavilionul lor să se achite de obligațiile lor în ceea ce privește colectarea și furnizarea de date asupra activităților lor de pescuit.

6.12. Statele trebuie, în limitele competențelor lor respective și în conformitate cu dreptul internațional să coopereze la nivel subregional, regional și mondial în cadrul organizațiilor care se ocupă cu managementul pescuitului, cu alte acorduri internaționale sau alte înțelegeri pentru promovarea conservării și gestionării și pentru asigurarea practicilor de pescuit responsabile și a unei conservări și protecții eficiente a resurselor bioacvatice în toată aria lor de distribuție, ținându-se cont de necesitatea luării măsurilor compatibile în zonele ce se întind în interiorul și dincolo de limitele jurisdicțiilor naționale.

6.13. Statele trebuie să urmărească ca în măsura în care legile și reglementările naționale o permit, deciziile să fie transparente și să permită rezolvarea în timpul dorit a problemelor urgente. În conformitate cu procedurile adecvate, la luarea deciziei referitoare la elaborarea de legi și de orientări politice privind managementul și dezvoltarea pescăriilor, cât și la asistența și împrumuturi internaționale statele trebuie să faciliteze consultarea și participarea efectivă a industriei, muncitorilor din sector, organizațiilor de mediu și alte organizații interesate.

6.14. Comerțul internațional de pește și produse pescărești trebuie să fie întreprinse în conformitate cu principiile, drepturile și obligațiile stabilite de Organizația mondială a comerțului (OMC) și cu acordurile internaționale pertinente. Statele trebuie să urmărească ca politicile programate și practicile lor în raport cu comerțul de pește și produse pescărești să nu determine nici crearea de obstacole la acest comerț, nici degradarea de mediu, nici efecte negative pe plan social și alimentar.

6.15. Statele trebuie să coopereze pentru prevenirea diferendelor. Toate diferendele care au legătură cu activitățile și practicile de pescuit trebuie să fie rezolvate în timp util, în mod pașnic și în spirit de cooperare, în conformitate cu acordurile internaționale aplicabile sau în alt fel convenite între părți. În așteptarea reglementării diferendului, statele respective trebuie să facă tot ce este posibil pentru convenirea unor acorduri provizorii care nu vor influența rezultatul final ale procedurilor de reglementare a diferendelor care au fost angajate.

6.16. Statele recunosc că este fundamental pentru pescari și acvacultori să înțeleagă importanța a tot ceea ce se referă la conservarea și gestionarea resurselor halieutice de care depind pentru a trăi, trebuind să promoveze prin educație și formare profesională conștientizarea noțiunii de pescuit responsabil. Ele trebuie să urmărească ca pescarii și acvacultori să participe, așa cum s-a convenit, la procesele de formulare a politicilor și aplicarea lor, avându-se în vedere facilitarea de punere în aplicare a Codului.

6.17. Statele trebuie să asigure că instalațiile și echipamentul utilizate pentru pescuit, precum și toate activitățile din sectorul de pescuit, să asigure condiții de viață și trai garantate, sănătoase și echitabile și conforme cu normele internaționale convenite, adoptate de către organizațiile internaționale pertinente.

6.18. Recunoscând importanța aportului pescuitului artizanal și a pescuitului micilor întreprinzători, în domeniul meseriilor și securității alimentare, statele trebuie să protejeze într-o manieră adecvată drepturile pescarilor și muncitorilor sectorului de pescuit, în mod deosebit a celor care practică un pescuit de subsistență, artizanal și mici întreprinzători, la condiții de viață sigure și drepte, și dacă este cazul la un acces preferențial la fondurile de pescuit tradiționale și la resursele ce se găsesc în apele aflate sub jurisdicția lor națională.

6.19. Statele trebuie să considere acvacultura, inclusiv pescăriile bazate pe crescătorie, ca pe un mijloc de promovare a diversificării veniturilor și regimului alimentar. Făcând aceasta, ele trebuie să supravegheze ca aceste resurse să fie utilizate în mod responsabil și ca efectele dăunătoare asupra mediului și comunităților locale să fie reduse la minim.

ARTICOLUL 7 - MANAGEMENTUL PESCĂRIILOR

7.1. Dispoziții generale

7.1.1. Statele și toți cei care participă la managementul pescăriilor trebuie, pe baza unui cadru juridic, instituțional și de definire a politicilor adecvate, să adopte măsuri pentru asigurarea conservării pe termen lung și utilizarea durabilă a resurselor halieutice. Măsurile de conservare și management, care se iau la nivel local, național, subregional sau regional, trebuie să se bazeze pe datele științifice cele mai fiabile și să fie concepute printre asigurarea durabilității pe termen lung a resurselor halieutice la nivelele care favorizează urmărirea obiectivului unei utilizări optime și menținerii disponibilității lor pentru generațiile prezente și viitoare; realizarea acestor obiective nu trebuie să fie compromise de considerații pe termen scurt.

7.1.2. În zonele aflate sub jurisdicția lor națională, statele trebuie să se străduiască să identifice părțile naționale interesate care au un interes legitim în utilizarea și gestionarea resurselor halieutice și să instituie acorduri ce să permită consultarea lor pentru asigurarea colaborării în efectuarea unui pescuit responsabil.

7.1.3. În cazul stocurilor transfrontariere, stocurilor mixte, stocurilor de pești mari migratori și stocurilor din largul mării, atunci când acestea sunt exploatate de două sau mai multe state, statele respective inclusiv statele costiere interesate în cazul stocurilor mixte și stocurile marilor migratori, trebuie să coopereze în vederea asigurării conservării și managementului eficient al resurselor. Acesta trebuie făcut, dacă este cazul, prin înființarea unei organizații sau a unui acord bilateral, subregional sau regional competent în materie de pescuit.

7.1.4. O organizație sau un acord subregional sau regional de management al pescăriilor trebuie să cuprindă reprezentanții statelor din zonele de jurisdicție în care se găsesc resursele, precum și reprezentanții statelor care au un interes real în resursele pescăriilor situate în afara jurisdicțiilor lor naționale. Atunci când există o organizație sau acord subregional sau regional de management al pescăriilor și că aceasta are competență pentru stabilirea măsurilor de conservare și gestionare, statele respective trebuie să coopereze devenind membri ai acestei organizații sau participând la acest acord și luând parte activă la lucrările acestuia.

7.1.5. Orice stat care nu este membru unei organizații subregionale sau regionale de management al pescăriilor, nici participant la un acord subregional sau regional de management pescăresc, trebuie totuși să coopereze, în conformitate cu acordurile internaționale pertinente și de drept internațional, la conservarea și gestionarea resurselor halieutice respective, aplicând măsurile adoptate în acest sens de respectiva organizație sau acord.

7.1.6. Reprezentanții organizațiilor respective, atât guvernamentale cât și neguvernamentale, care se ocupă de pescuit trebuie să aibă posibilitatea de participare la reuniunile organizațiilor și acordurilor subregionale și regionale de management pescăresc, în calitate de observatori sau în altă calitate după cum se va conveni, în conformitate cu procedurile organizației sau acordului respectiv. Acești reprezentanți trebuie să aibă acces în timp util la dosarele și rapoartele acestor reuniuni, sub rezerva regulilor de proceduri care reglementează accesul la aceste informații.

7.1.7. Statele trebuie să aplice, în limitele competențelor și capacităților lor, mecanisme eficiente de urmărire, supraveghere, control și poliție pescărească, pentru asigurarea respectării măsurilor de conservare și management, precum și a măsurilor adoptate de către organizațiile sau acordurile subregionale sau regionale.

7.1.8. Statele trebuie să ia măsuri pentru a împiedica sau elimina supracapacitatea de pescuit și să urmărească ca nivelul efortului de pescuit să fie compatibil cu exploatarea durabilă a resurselor halieutice, în scopul asigurării eficienței măsurilor de conservare și gestionare.

7.1.9. Statele, organizațiile și acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc trebuie să asigure transparența mecanismelor de management și de luare a deciziilor în acest domeniu.

7.1.10. Statele, organizațiile și acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc trebuie să de-a publicității măsurile de conservare și management și să facă astfel ca legile, reglementările și alte norme juridice de aplicare a acestora să fie difuzate efectiv. Rațiunea și obiectivele acestor măsuri trebuie să fie explicate utilizatorilor de resurse în scopul de a le aplica și a obține astfel o susținere mai mare a implementării acestor măsuri.

7.2. Obiectivele de management

7.2.1. Recunoscând că utilizarea durabilă pe termen lung a resurselor halieutice constituie obiectivul principal al conservării și managementului statele, organizațiile și acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc trebuie, printre altele, să adopte măsuri adecvate, bazate pe datele cele mai fiabile disponibile, care să fie concepute pentru menținerea sau refacerea stocurilor la nivelele capabile de producere a randamentului lor constant maxim, având grijă de factorii de mediu și cerințele economice inclusiv de necesitățile particulare ale țărilor în curs de dezvoltare.

7.2.2. Aceste măsuri trebuie, printre altele, să permită:

- a) evitarea constituirii unei capacități de pescuit excendentare pentru ca exploatarea stocurilor să rămână viabilă din punct de vedere economic;
- b) condiții economice în care operează întreprinderile de pescuit care să favorizeze un pescuit responsabil;
- c) să fie luate în considerare interesele pescarilor, inclusiv și ale celor care practică un pescuit de subzistență, pescuitul micilor întreprinzători și pescuitul artizanal;
- d) să fie protejate diversitatea biologică a habitatelor și ecosistemelor acvatice pentru conservarea speciilor amenințate cu dispariția;
- e) să fie refăcute stocurile epuizate sau dacă este cazul, să se intervină pentru refacere;
- f) efectele de mediu care prejudiciază resursele, rezultate din activitățile umane, să fie evaluate și dacă este cazul, corectate;
- g) să fie reduse la minim poluarea, risipa, deversările, capturile, uneltele pierdute sau abandonate, de asemenea capturile speciilor nevizate, pești și alte specii cât și efectele asupra speciilor asociate și dependente prin măsuri care să conțină pe cât posibil punerea la punct și utilizarea de unelte și tehnici de pescuit selective, care protejează mediu și sunt totodată și rentabile.

7.2.3. Statele trebuie să evalueze efectele factorilor de mediu asupra stocurilor vizate și a speciilor care aparțin aceluiași ecosistem sau asociate cu stocurile vizate sau dependente de aceste stocuri și să evalueze relația dintre populațiile din ecosistem.

7.3. Cadrul managementului și proceduri

7.3.1. Pentru a fi eficient, managementul pescăresc trebuie să cuprindă stocul unitar în totalitatea zonei sale de distribuție și să țină cont de măsurile de management convenite înainte, stabilite și aplicate în aceeași regiune, la toate prelevările efectuate, precum și de unitatea biologică și alte caracteristici biologice ale stocului. Datele științifice disponibile

trebuie să fie utilizate pentru determinarea, printre altele, a ariei de distribuție a resursei și acelei prin care aceasta efectuează migrații pe durata ciclului său biologic.

7.3.2. În scopul asigurării conservării și gestionării stocurilor transfrontariere, stocurilor mixte, stocurilor marilor migratori și stocurilor peștilor din largul mării în toată aria lor de distribuție, măsurile de conservare și gestionare stabilite pentru aceste stocuri, în conformitate cu competențele respective de către statele vizate sau dacă este cazul prin intermediul organizațiilor și acordurilor subregionale sau regionale de management pescăresc trebuie să fie compatibile. Această compatibilitate trebuie să fie realizată într-o manieră conformă cu drepturile, competențele și interesele statelor respective.

7.3.3. Obiectivele pe termen lung trebuie să fie traduse în măsuri de gestionare formulate în cadrul unui plan de management pescăresc sau alt cadru de management.

7.3.4. Statele și dacă este cazul, organizațiile și acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc trebuie să favorizeze și să faciliteze cooperarea și coordonarea internațională pentru toate problemele care interesează pescuitul inclusiv colectarea și schimbul de informații, cercetarea halieutică și managementul și dezvoltarea pescărilor.

7.3.5. Statele care doresc să ia prin intermediul unei organizații ce nu se ocupă de pescuit, vreo măsură susceptibilă de-a avea un efect asupra măsurilor de conservare și management luate de către o organizație sau un acord subregional sau regional de management pescăresc trebuie să consulte în prealabil, pe cât posibil, această organizație sau acest acord și să țină cont de opiniile acestora.

7.4. Colectarea de date și avizul în materie de management

7.4.1. Când se are în vedere adoptarea măsurilor de conservare și management, trebuie să se țină cont de datele științifice disponibile pentru evaluarea stadiului actual al resurselor halieutice și efectelor potențiale ale măsurilor propuse asupra resurselor.

7.4.2. Cercetarea în sprijinul conservării și managementului pescăresc trebuie să fie încurajată, mai ales cercetarea privind resursele și efectele factorilor climatici, de mediu și socio-economici. Rezultatele acestor cercetări trebuie să fie comunicate părților interesate.

7.4.3. Trebuie promovate studiile care permit înțelegerea costurilor, avantajelor și efectelor diferitelor opțiuni de management posibile concepute pentru a raționaliza exercitarea pescuitului în special opțiunile care au legătură cu capacitatea excedentară de pescuit și cu nivelele de efort de pescuit excesiv.

7.4.4. Statele trebuie să urmărească ca statisticile actuale, complete și fiabile privind efortul de pescuit și capturile, să fie colectate și conservate în conformitate cu normele și practicile internaționale în vigoare și să urmărească ca acesta să fie suficient de detaliat pentru a permite o analiză statistică valabilă. Aceste date trebuie să fie aduse la zi în mod regulat și verificate cu ajutorul unui sistem adecvat. Statele trebuie să le adune și să le difuzeze respectând criteriile aplicabile pentru a păstra caracterul confidențial.

7.4.5. Pentru asigurarea managementului durabil al pescăriilor și atingerea obiectivelor sociale și economice să fie atinse, este necesară o bună cunoaștere a factorilor sociali, economici și instituționali prin intermediul colectării de date, analizei și cercetării.

7.4.6. Statele trebuie să adune datele științifice privind pescăriile și alte date științifice complementare privind stocurile ce privesc organizațiile sau acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc, după un format internațional acceptat, și să furnizeze aceste date în timp util organizației sau acordului subregional sau regional competent de management pescăresc. În cazul în care stocurile se găsesc sub jurisdicția mai multor state și pentru acestea nu există o organizație sau acord de acest gen, statele interesate trebuie să stabilească un mecanism de cooperare pentru colectarea și schimbul acestor date.

7.4.7. Organizațiile sau acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc trebuie să adune datele și să le facă accesibile, respectând criteriile aplicabile pentru păstrarea caracterului confidențial în timp util și după un format stabilit de comun acord între toți membrii acestor organizații și altor părți interesate, în conformitate cu procedeele agreeate.

7.5. Abordarea precauționară

7.5.1. Statele trebuie să aplice pe scară largă abordarea precauționară în conservarea, gestionarea resurselor bioacvatice în scopul protecției și apărării mediului acvatic. Insuficiența informațiilor științifice adecvate nu trebuie să fie un argument de amânare pe mai târziu sau de abținere în luarea măsurilor de conservare și gestionare.

7.5.2. În punerea în practică a abordării precauționare statele trebuie să țină cont, printre altele, de incertitudinile privind mărimea și productivitatea stocurilor, nivelele de referință, starea stocurilor din punct de vedere al acestor nivele de referință, ratele și repartiția mortalității prin pescuit și efectele activităților de pescuit, inclusiv aruncările, asupra faunei înconjurătoare și a speciilor asociate sau dependente; ele trebuie în egală măsură să țină cont de condițiile de mediu și socio-economice.

7.5.3. Statele, organizațiile și acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc trebuie, pe baza datelor cele mai fiabile disponibile, să determine, printre altele:

- a. nivelul de referință țintă pentru fiecare stoc și, în paralel, măsurile ce trebuiesc luate dacă acestea sunt depășite;
- b. nivelele limită de referință pentru fiecare stoc și, în paralel măsurile ce trebuiesc luate dacă acestea sunt depășite, când un nivel limită de referință este aproape atins, trebuiesc luate măsuri pentru ca acesta să nu fie depășit.

7.5.4. Pentru pescăriile noi sau pescăriile de explorare, statele trebuie să adopte, pe cât posibil, măsuri prudente de conservare și gestionare, inclusiv printre altele, pentru fixarea limitelor de capturi și efort de pescuit. Aceste măsuri trebuie să rămână în vigoare până când se va dispune de date suficiente pentru evaluarea impactului pescuitului asupra durabilității pe termen lung a stocurilor; după care, măsurile de conservare și gestionare bazate pe această evaluare trebuiesc puse în aplicare. Aceste ultime măsuri trebuie, atunci când este cazul, să permită dezvoltarea progresivă a pescăriilor.

7.5.5. Dacă un fenomen natural are efecte nefaste notabile asupra stării resurselor bioacvatice, statele trebuie să adopte de urgență măsuri de conservare și gestionare pentru ca activitatea de pescuit să nu agraveze aceste efecte nefaste. Statele trebuie să adopte de urgență astfel de măsuri când activitatea de pescuit amenință în mod serios durabilitatea acestor resurse. Măsurile de urgență trebuie să fie temporare și bazate pe date științifice disponibile cele mai fiabile.

7.6. Măsuri de management

7.6.1. Statele trebuie să supravegheze ca nivelul autorizat al activităților de pescuit să fie compatibil cu starea resurselor halieutice .

7.6.2. Statele trebuie să adopte măsuri pentru ca nici o navă să nu poată activa fără a fi autorizată într-o manieră conformă cu dreptul internațional în cazul pescuitului în largul mării, sau cu legislația națională pentru zonele aflate sub jurisdicție națională.

7.6.3. Acolo unde există o supracapacitate de pescuit, trebuiesc să se ia măsuri pentru reducerea capacității la nivelele compatibile cu utilizarea durabilă a resurselor halieutice și să se acționeze astfel încât pescarii să opereze în condiții economice ce favorizează un

pescuit responsabil. Aceste mecanisme trebuie să includă și controlul capacității flotilelor de pescuit.

7.6.4. Este necesar un control al performanțelor tuturor uneltelor, tehnicilor și practicilor de pescuit existente, și trebuie luate măsuri pentru ca acelea care nu sunt compatibile cu un pescuit responsabil să fie progresiv eliminate și înlocuite cu obțiuni mai acceptabile. În acest proces, trebuie acordată o atenție deosebită efectelor acestor măsuri asupra comunităților de pescari, mai ales asupra capacității de exploatare a resursei.

7.6.5. Statele, organizațiile și acordurile de management pescăresc trebuie să reglementeze pescuitul în așa fel ca să se evite riscurile conflictelor între pescarii care utilizează nave, unelte și metode de pescuit de tipuri diferite.

7.6.6. Atunci când se iau decizii privind utilizarea, conservarea și gestionarea resurselor halieutice, trebuie să se țină cont, în conformitate cu legile și reglementările naționale, de practicile tradiționale, necesitățile și interesele populațiilor indigene și de comunitățile locale de pescari care sunt în mare măsură dependente de resursele halieutice pentru a-și asigura subsistența.

7.6.7. În evaluarea diferitelor măsuri posibile de conservare și management trebuie luate în considerație, raportul cost - eficiență și impactul lor social.

7.6.8. Eficiența măsurilor de conservare, management și interacțiunile lor posibile trebuie actualizate în permanență. Aceste măsuri trebuie să fie după cum s-a convenit, revizuite sau abolite în funcție de noile date.

7.6.9. Statele trebuie să ia măsurile adecvate pentru minimalizarea risipei, aruncărilor, capturilor efectuate de uneltele pierdute sau abandonate, capturile speciilor nevizate de pescuitul respectiv, pești și alte specii precum și efectele negative asupra speciilor asociate sau dependente și în special asupra speciilor amenințate cu dispariția. Dacă este cazul, aceste măsuri pot include dispoziții tehnice privind lungimea peștelui, uneltele de pescuit, aruncările, perioadele și zonele închise pescuitului și zonele rezervate pescuitului în scop special îndeosebi în pescuitul artizanal. Astfel de măsuri pot fi de asemenea luate când este cazul, pentru protecția tineretului și reproducătorilor. Statele, organizațiile și acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc trebuie să promoveze, pe cât posibil, punerea la punct și utilizarea uneltelor și tehnicilor de pescuit selective, rentabile și care protejează mediul.

7.6.10. Statele, organizațiile și acordurile subregionale și regionale de management pescăresc, în cadrul competențelor respective, trebuie să ia măsuri în favoarea resurselor epuizate și a celor care sunt în curs de lichidare, pentru facilitarea reabilitării lor durabile. Ele trebuie să facă tot ce le stă în putere pentru restaurarea resurselor și habitatelor de importanță fundamentală pentru bunăstarea resurselor care au fost afectate prin pescuit sau de alte activități umane.

7.7. Aplicarea

7.7.1. Statele trebuie să asigure punerea în aplicare a unui cadru juridic și administrativ eficient la nivel local și regional, după cum s-a convenit, în scopul conservării resurselor halieutice și managementului pescăresc.

7.7.2. Statele trebuie să urmărească ca legile și reglementările lor să prevadă sancțiuni aplicabile în cazul infracțiunilor, care să fie suficient de riguroase pentru a fi eficiente, inclusiv sancțiuni care permit refuzul, retragerea sau suspendarea autorizațiilor de pescuit în cazul nerespectării măsurilor de conservare și gestionare în vigoare.

7.7.3. În conformitate cu legislația lor națională statele trebuie să pună în aplicare măsuri eficiente de urmărire, control și poliție a pescuitului inclusiv, dacă se convine, includerea de observatori la bord, programări de inspecție și sisteme de supraveghere a navelor.

Aceste măsuri trebuie să fie încurajate și, dacă este cazul, aplicate de către organizațiile și acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc, în conformitate cu procedurile stabilite de către aceste organizații sau acorduri.

7.7.4. Statele, organizațiile și acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc trebuie, după cum se convine, să se pună de acord asupra mijloacele utilizate pentru finanțarea activităților unor astfel de organizații și acorduri, ținând cont printre altele, de avantajele relative generate de pescărie și de capacitatea diferită a țărilor de a contribui financiar sau în alt mod. Aceste organizații și acorduri trebuie să se străduiască, de fiecare dată când este adecvat și posibil, să acopere cheltuielile efectuate pentru conservarea și managementul pescăresc și pentru cercetarea halieutică.

7.7.5. Statele membre ale organizațiilor sau participante la acordurile subregionale sau regionale de management pescăresc trebuie să aplice măsurile convenite pe plan internațional, adoptate în cadrul acestor organizații sau acorduri și compatibile cu dreptul internațional, pentru descurajarea activităților navelor aflate sub pavilionul statelor care nu sunt nici membre, nici participante și care se angajează în activități care compromit eficiența măsurilor de conservare și gestionare adoptate de către aceste organisme sau acorduri.

7.8. Instituțiile financiare

7.8.1. Fără să prejudicieze acordurile internaționale pertinente statele trebuie să încurajeze băncile și instituțiile financiare să nu pretindă ca condiția de împrumut sau ipotecă, ca navele de pescuit sau navele auxiliare să aibă pavilion care corespunde unei alte jurisdicții decât cea a statutului proprietarilor beneficiari, când o asemenea obligație poate avea ca efect de a duce, mai mult ca probabil, la nerespectarea măsurilor internaționale de conservare și management.

ARTICOLUL 8 - OPERAȚIUNI DE PESCUIT

8.1. Obligațiile statelor

8.1.1. Statele trebuie să vegheze ca în apele aflate sub jurisdicția lor să nu se efectueze decât operațiuni de pescuit autorizate și că acestea să fie efectuate într-o manieră responsabilă.

8.1.2. Statele trebuie să țină un registru, adus la zi în mod regulat al tuturor autorizațiilor pe care le-au eliberat.

8.1.3. Statele trebuie să țină, în conformitate cu normele și practicile internaționale recunoscute, statistici, aduse permanent la zi, ale tuturor operațiunilor de pescuit care au fost autorizate.

8.1.4. Statele trebuie, în conformitate cu dreptul internațional, să coopereze în cadrul organizațiilor sau acordurilor subregionale sau regionale de management pescăresc pentru implementarea de sisteme de urmărire, control și supraveghere, precum și de executare a măsurilor aplicabile privind operațiunile de pescuit și activitățile conexe din apele situate în afara jurisdicției lor naționale.

8.1.5. Statele trebuie să adopte norme de sănătate și securitate pentru toate persoanele antrenate în cadrul operațiunilor de pescuit. Aceste norme nu trebuie să fie inferioare exigențelor minimale ale acordurilor internaționale pertinente privind condițiile de muncă și servicii.

8.1.6. Statele trebuie să ia dispozițiile individual, în acord cu alte state sau în acord cu organismele internaționale adecvate pentru integrarea operațiunilor de pescuit în sistemele de cercetare și salvare pe mare.

8.1.7. Prin programe de educație și formare, statele trebuie să consolideze pregătirea și competențele pescarilor și dacă este cazul, calificările lor profesionale. Aceste programe trebuie să țină cont de normele și directivele internaționale convenite.

8.1.8. Statele trebuie, când este cazul, să țină registrele pescarilor care, în măsura posibilităților să conțină informații asupra statelor lor de serviciu și calificările lor, inclusiv certificatele de aptitudine, în conformitate cu legislația lor națională.

8.1.9. Statele trebuie să vegheze ca măsurile aplicabile în privința căpitanilor și altor ofițeri inculpați într-un delict privind activitățile unei nave de pescuit, să cuprindă dispoziții ce permit, printre altele, refuzul, retragerea sau suspendarea autorizațiilor de căpitanii sau ofițeri la bordul unei nave de pescuit.

8.1.10. Statele cu concursul organismelor internaționale pertinente trebuie să încerce, prin educație și formare, ca toate persoanele implicate în operațiunile de pescuit să fie informate asupra dispozițiilor cele mai importante ale prezentului Cod, precum și a dispozițiilor Convențiilor internaționale pertinente, a normelor aplicabile la mediu și alte norme aplicabile, indispensabile conducerii operațiilor unui pescuit responsabil.

8.2. Obligațiile statului de pavilion

8.2.1. Statele de pavilion trebuie să țină un registru al navelor de pescuit aflate sub pavilionul lor și autorizate să pescuiască și în care să consemneze informațiile detaliate asupra navelor, proprietarilor lor și autorizațiilor de pescuit.

8.2.2. Statele de pavilion trebuie să supravegheze ca nici o navă de pescuit aflată sub pavilionul său să nu opereze în largul mării sau în apele aflate sub jurisdicția altor state, fără eliberarea unui certificat de înmatriculare și fără autorizația de pescuit emisă de către autoritățile competente. O astfel de navă trebuie să aibă la bord certificatul său de înmatriculare și autorizația sa de pescuit.

8.2.3. Navele autorizate să pescuiască în largul mării sau în apele aflate sub jurisdicția unui alt stat decât cel de pavilion trebuie să fie marcate conform cu sistemele de marcaj al navelor, uniforme și identificabile internațional, cum ar fi specificațiile tip FAO pentru marcajul și identificarea navelor de pescuit.

8.2.4. Unelte de pescuit trebuie să fie marcate conform cu legislația națională pentru a permite identificarea proprietarilor lor. Condițiile de marcaj al uneltelor trebuie să țină cont de sistemele de marcaj uniforme și identificabile internațional.

8.2.5. Statele de pavilion trebuie să supravegheze respectarea, de către navele de pescuit și pescari, a prescripțiilor de securitate adecvate, conform cu convențiile internaționale, cu codurile de uzanță adoptate internațional și cu directivele facultative. Statele trebuie să adopte prescripții adecvate de securitate pentru toate navele de lungime mică care nu sunt vizate în convențiile internaționale, în codurile de uzanță sau în directive facultative.

8.2.6. Statele care nu fac parte din Acordul care favorizează aplicarea de către navele care pescuiesc în largul mării, a măsurilor internaționale de conservare și gestionare, trebuie să fie încurajate să accepte și să adopte legile și regulamentele compatibile cu dispozițiile Acordului.

8.2.7. Statele de pavilion trebuie să ia măsuri de executare împotriva navelor de pescuit aflate sub pavilionul lor atunci când se constată că ele au contravenit măsurilor de conservare și gestionare aplicabile, inclusiv dacă, nerespectând aceste măsuri au produs un delict în virtutea legislației naționale. Sancțiunile prevăzute pentru infracțiuni trebuie să fie suficient de dractice pentru garantarea reală a respectării acestor măsuri și

descurajarea infracțiunilor, indiferent de locul producerii lor și trebuie să-i priveze pe autorii infracțiunilor de profiturile care provin din activitățile lor ilegale. Astfel de sancțiuni pot cuprinde, în cazurile grave, refuzul, retragerea sau suspendarea autorizației de pescuit.

8.2.8. Statele de pavilion trebuie să faciliteze accesul proprietarilor și armatorilor navelor de pescuit la serviciile de asigurare. Proprietarii sau armatorii navelor de pescuit trebuie să fie suficient de asigurați pentru protecția echipajelor acestor nave și intereselor lor, pentru plata terțelor părți în caz de pierderi, de daune și pentru protejarea propriilor lor interese.

8.2.9. Statele de pavilion trebuie să vegheze ca membrii echipajelor să aibă dreptul la repatriere, conform principiilor înscrise în "Convenția asupra repatrierii marinarilor" (revizuită), 1987, nr.166.

8.2.10. În cazul unui accident al unei nave de pescuit sau al persoanelor care se află la bordul unei nave de pescuit, statul de pavilion al navei implicate va furniza informații detaliate asupra accidentului, statului din care provin cetățenii străini care se găseau la bordul navei implicate în accident. Aceste informații trebuie de asemenea, pe cât posibil, să fie comunicate la Organizația maritimă internațională (OMI).

8.3. Obligațiile Autorității Navale

8.3.1. În virtutea procedurilor înscrise în legislația lor națională și în conformitate cu dreptul internațional, inclusiv cu acordurile sau aranjamentele internaționale aplicabile, statele cărora le aparține portul trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a atinge și a sprijini alte state la atingerea obiectivelor prezentului Cod și trebuie să comunice altor state detaliile reglementărilor și măsurilor pe care ele le-a instituit în acest scop. Când va lua aceste măsuri, statul căruia îi aparține portul nu va exercita nici o discriminare de formă sau de fapt față de navele altui stat indiferent care ar fi acesta.

8.3.2. Statele cărora le aparține portul trebuie să acorde, conform cu legislația lor națională și cu dreptul internațional, statelor de pavilion, asistența adecvată când o navă de pescuit se găsește în mod deliberat într-un port sau la un terminal în largul statului de port și când statul de pavilion solicită asistența statului căruia îi aparține portul în caz de nerespectare a măsurilor subregionale, regionale sau mondiale de conservare și gestionare sau a normelor minimele internaționale convenite pentru prevenirea poluării, pentru securitate, sănătate și condiții de muncă la bordul navelor de pescuit.

8.4. Operațiunile de pescuit

8.4.1. Statele trebuie să supravegheze ca orice operațiune de pescuit să fie dirijată, luându-se cu multă grijă în considerație securitatea pescarilor și Acordul OMI privind prevenirea coliziunilor pe mare, precum și prescripțiile referitoare la organizarea traficului maritim, protecția mediului marin și prevenirea avarierii uneltelor de pescuit sau pierderea lor.

8.4.2. Statele trebuie să interzică utilizarea dinamitei, otrăvurilor și a altor practici distructive similare.

8.4.3. Statele trebuie să facă tot ce le stă cu putință, pentru ca documentarea privind operațiunile de pescuit, capturile de pește și alte specii păstrate la bord, aruncările, precum și informațiile necesare evoluării stocurilor cum a fost hotărât de organele de management competente, să fie colectate și transmise sistematic organelor menționate. Statele trebuie, în măsura posibilităților, să implementeze programe cum ar fi programele observatorilor și ale inspectorilor care să aibă în vedere favorizarea respectării măsurilor aplicabile.

8.4.4. Statele trebuie să promoveze adoptarea tehnologiilor adecvate, ținând cont de contextul economic, care permit utilizarea și prelucrarea capturilor în condițiile cele mai bune.

8.4.5. Statele, cu participarea grupurilor adecvate din industrie, trebuie să încurajeze elaborarea și aplicarea tehnologiilor și metodelor operaționale menite să reducă aruncările în mare. Recurgerea la unelte și practici de pescuit care conduc la aruncarea capturilor în mare trebuie să fie descurajată, încurajând utilizarea celor ce stimulează ratele de supraviețuire a peștilor scăpați.

8.4.6. Statele trebuie să coopereze pentru punerea la punct și utilizarea tehnologiilor, materialelor și metodelor operaționale destinate reducerii pierderilor uneltelor de pescuit și efectelor pescuitului "fantomă" al uneltelor pierdute sau abandonate.

8.4.7. Statele trebuie să aibă în vedere evaluarea consecințelor perturbării habitatelor, înainte de introducerea, la scară comercială, de unelte noi, metode și operațiuni de pescuit într-o anumită zonă.

8.4.8. Cercetarea efectelor ecologice și sociale ale uneltelor de pescuit, și în mod special a efectelor acestor unelte asupra diversității biologice și comunităților costiere de pescari, trebuie să fie încurajate.

8.5. Selectivitatea uneltelor de pescuit

8.5.1. Statele trebuie să solicite ca uneltele de pescuit, metodele și practicile de pescuit să fie, pe cât posibil, suficient de selective pentru a reduce risipa, aruncările, capturile speciilor nevizate de acel pescuit, atât ale peștilor cât și altor specii efectele asupra speciilor asociate sau dependente și că scopul final al reglementărilor corespunzătoare să nu fie deturnat prin subterfugii tehnice. În această privință, pescarii trebuie să coopereze pentru punerea la punct a uneltelor și metodelor de pescuit selective. Statele trebuie să se ocupe ca astfel de informații asupra noilor procedee și cerințe să fie puse la dispoziția tuturor pescarilor.

8.5.2. Pentru ameliorarea selectivității, statele trebuie ca, atunci când elaborează legile și reglementările lor să aibă în vedere totalitatea uneltelor, metodelor și strategiilor care permit un pescuit selectiv pentru sectorul de pescuit.

8.5.3. Statele și instituțiile competente trebuie să colaboreze pentru punerea la punct a metodelor standardizate de cercetare asupra selectivității uneltelor de pescuit, metodelor și strategiilor de pescuit.

8.5.4. Este cazul să fie încurajată cooperarea internațională în ceea ce privește programele de cercetare asupra selectivității uneltelor de pescuit, metodelor și strategiilor de pescuit, difuzarea rezultatelor programelor respective și transferul de tehnologie.

8.6. Utilizarea optimă a energiei

8.6.1. Statele trebuie să promoveze elaborarea de norme și principii directe proprii care să determine utilizarea cât mai eficientă a energiei pentru captura și activitățile de după capturare în sectorul de pescuit.

8.6.2. Statele trebuie să promoveze punerea la punct și transferul de tehnologii pentru o utilizare optimă a energiei în sectorul de pescuit și, în mod deosebit, trebuie să încurajeze proprietarii, armatorii sau utilizatorii la echiparea navelor lor cu dispozitive capabile să optimizeze utilizarea energiei.

8.7. Protecția mediului acvatic

8.7.1. Statele trebuie să adopte și să controleze aplicarea legilor și reglementărilor fundamentate prin Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, modificată prin Protocolul din 1978 (MARPOL73/78).

8.7.2. Proprietarii, armatorii și utilizatorii navelor de pescuit trebuie să procedeze astfel ca navele lor să fie echipate cu instalații adecvate acceptate de MARPOL73/78 și trebuie să aibă în vedere instalarea unui compactor sau incinerator, la categoriile adecvate de nave, pentru tratarea resturilor și a altor dejecții produse la bord în timpul exploatații normale a navei.

8.7.3. Proprietarii, armatorii și utilizatorii navelor de pescuit trebuie să reducă la minim ambarcarea de deșeuri potențiale, respectând practicile adecvate pentru aprovizionare.

8.7.4. Echipajele navelor de pescuit trebuie să fie familiarizate cu regulile adecvate vieții la bord, pentru ca deversările să nu depășească nivelurile fixate prin MARPOL73/78. Aceste reguli trebuie să aibă în vedere cel puțin evacuarea lichidelor uleioase și manipularea/depozitarea resturilor la bord.

8.8. Protecția atmosferei

8.8.1. Statele trebuie să adopte normele și principiile directe adecvate care să cuprindă dispoziții în vederea reducerii conținutului în substanțe periculoase din emisiile gazelor de echipament.

8.8.2. Proprietarii, armatorii sau utilizatorii navelor de pescuit trebuie să supravegheze ca navele lor să fie echipate cu dispozitivele necesare pentru reducerea emisiei de substanțe care sărăcesc stratul de ozon. Membrii responsabili din echipajul navelor de pescuit trebuie să cunoască bine funcționarea și întreținerea mașinilor de la bord.

8.8.3. Autoritățile competente trebuie să ia dispozițiile necesare pentru reducerea progresivă a utilizării clorofluorcarburilor (CFC) și a produselor intermediare, cum ar fi hidroclorofluorcarburilor (HCFC), în sistemele de refrigerare a navelor de pescuit, și să înștiințeze șantierele de construcția navelor și pe cei care muncesc în sectorul de pescuit despre aceste dispoziții cărora trebuie să li se conformeze.

8.8.4. Proprietarii sau utilizatorii navelor de pescuit trebuie să ia măsurile necesare pentru reechiparea navelor existente cu alte produse de refrigerare decât CFC și HCFC, și cu produse de înlocuire a halonului din instalațiile de stingere a incendiului. Aceste produse de înlocuire trebuie să fie incluse în specificațiile stabilite pentru toate navele noi.

8.8.5. Statele și proprietarii, armatorii sau utilizatorii navelor de pescuit precum și pescarii trebuie să respecte direcțiunile internaționale privind evacuarea de CFC, HCFC și halon.

8.9. Porturile și punctele de debarcare utilizate de navele de pescuit

8.9.1. Atunci când se proiectează și se construiesc porturi și puncte de debarcare statele trebuie să țină cont, printre altele, de următoarele:

- a) să se asigure adăposturi sigure pentru navele de pescuit, precum și instalații adecvate pentru nave, vânzatori și cumpărători;
- b) să se asigure aprovizionarea suficientă în apă potabilă și pentru instalațiile sanitare;
- c) sistemele de eliminare a deșeurilor trebuie să fie puse la punct respectiv de evacuarea produselor petroliere, a apelor care conțin uleiuri și a uneltelor de pescuit;
- d) poluarea provenită din activitățile halieutice și sursele exterioare trebuie să fie redusă la minim;
- e) să dea dispoziții pentru combaterea efectelor de eroziune și înmămolire.

8.9.2. Statele trebuie să organizeze un cadru instituțional pentru selecția sau ameliorarea amplasamentelor pentru porturile navelor de pescuit, care să permită consultări între autoritățile responsabile de managementul zonelor costiere.

8.10. Abandonarea de structuri și alte materiale

8.10.1. Statele trebuie să vegheze la respectarea normelor și directivelor publicate de OMI privind abandonarea structurilor nefolositoare în mare. Ele trebuie să facă în așa fel încât autoritățile competente în materie de pescuit să fie consultate înainte ca autoritățile competente în abandonarea structurilor și a altor materiale să ia vreo măsură.

8.11. Recifii artificiali și dispozitivele de concentrare a peștilor

8.11.1. Statele ar trebui, așa cum s-a convenit, să elaboreze politici care vizează creșterea abundenței stocurilor și dezvoltarea posibilităților de pescuit grație utilizării structurilor artificiale instalate, acordându-se atenția necesară securității de navigație, la suprafața sau deasupra fundului mării. Trebuie să fie încurajată cercetarea asupra utilizării acestor structuri, cu incidența asupra resurselor marine vii și mediului.

8.11.2. Statele trebuie să aibă în vedere, la selectarea materialelor utilizate în construirea recifilor artificiali și alegerea amplasamentului acestor structuri, ca dispozițiile convențiilor internaționale pertinente privind mediul și securitatea navigației să fie respectate.

8.11.3. Statele trebuie să stabilească, în contextul planurilor de management al zonelor costiere, sistemele, de gestionare pentru recifii artificiali și dispozitivele de concentrare a peștilor. Aceste sisteme trebuie să prevadă eliberarea unei autorizații de construcție și instalare a recifilor și dispozitivelor respective și să țină cont de interesele pescarilor, inclusiv a pescarilor de subsistență și amatori.

8.11.4. Statele trebuie să vegheze ca autoritățile însărcinate cu ținerea de registre cartografice și hărți de navigație, precum și autoritățile responsabile de mediu să fie informate în prealabil de instalarea sau scoaterea recifilor sau dispozitivelor de concentrare a peștilor.

ARTICOLUL 9 - DEZVOLTAREA ACVACULTURII

9.1. Dezvoltarea responsabilă a acvaculturii, inclusiv pescuitul bazat pe creștere în zonele aflate sub jurisdicția națională

9.1.1. Statele trebuie să stabilească, funcționeze și dezvolte un cadru juridic și administrativ adecvat, care să favorizeze dezvoltarea acvaculturii responsabile.

9.1.2. Statele trebuie să promoveze dezvoltarea și gestionarea responsabilă a acvaculturii, inclusiv evaluările prealabile ale efectelor dezvoltării acvaculturii asupra diversității genetice și integrității ecosistemelor, pe baza informației științifice celei mai fiabile de care dispune.

9.1.3. Statele trebuie să elaboreze și să țină la zi strategiile și planurile, precum și cerințele pentru a asigura o dezvoltare a acvaculturii durabilă din punct de vedere ecologic, și să permită utilizarea rațională a resurselor împărțite între acvacultură și alte activități.

9.1.4. Statele trebuie să se preocupe ca dezvoltarea acvaculturii să nu aibă efecte negative asupra mijloacelor de existență ale comunităților locale și asupra accesului lor la zonele de pescuit.

9.1.5. Statele trebuie să institue proceduri eficiente, specifice acvaculturii, pentru efectuarea de activități adecvate de evaluare și urmărirea mediului în scopul reducerii la minim a efectelor ecologice dăunătoare și a consecințelor lor economice și sociale rezultate de extragerea de apă, utilizarea terenurilor, evacuarea efluenților, utilizarea produselor farmaceutice și chimice și alte activități legate de acvacultură.

9.2. Dezvoltarea responsabilă a acvaculturii, inclusiv pescuitul bazat pe crescătorii în ecosistemele acvatice transfrontaliere

9.2.1. Statele ar trebui să protejeze ecosistemele acvatice transfrontaliere favorizând practicile de acvacultură responsabile în interiorul zonelor lor de jurisdicție națională și cooperând pentru promovarea practicilor de acvacultură durabile.

9.2.2. Statele ar trebui, cu respectarea voită pentru statele învecinate și în conformitate cu dreptul internațional, să asigure o alegere responsabilă a speciilor, și o localizare și gestionare responsabilă a activităților de acvacultură susceptibile de-a avea efecte asupra ecosistemelor acvatice transfrontaliere.

9.2.3. Statele ar trebui să consulte statele învecinate, atunci când este cazul înainte de introducerea speciilor străine în ecosistemele acvatice transfrontaliere.

9.2.4. Statele ar trebui să stabilească mecanisme adecvate, cum sunt bazele de date și rețelele de informare, pentru colectarea, punerea în comun și difuzarea datelor asupra activităților lor de acvacultură, pentru a facilita cooperarea în domeniul planificării dezvoltării acvaculturii la nivel național, subregional, regional și mondial.

9.2.5. Statele ar trebui să coopereze pentru punerea la punct, dacă este cazul, a mecanismelor adecvate pentru supravegherea în permanență a impactului speciilor noi introduse în acvacultură.

9.3. Utilizarea resurselor genetice acvatice în scopul acvaculturii, inclusiv pescuitul în crescătorii

9.3.1. Statele ar trebui să conserve diversitatea genetică și să mențină integritatea comunităților și ecosistemelor acvatice printr-un management adecvat. Ele ar trebui, în principal, să reducă la minim efectele dăunătoare legate de introducerea în ape a speciilor străine sau a stocurilor modificate genetic utilizate în acvacultură, inclusiv în pescuitul bazat pe creștere, în special atunci când există o mare probabilitate ca aceste specii străine sau aceste stocuri modificate genetic să se extindă atât în apele de sub jurisdicția statului de origine, cât și în cele ale altor state. Statele ar trebui, de fiecare dată când este posibil, să favorizeze luarea de măsuri care să reducă la minimum efectele negative genetice, sanitare și de altă natură la care pot expune stocurile naturale de pești de crescătorie, în cazul în care aceștia ar evada.

9.3.2. Statele ar trebui să coopereze la elaborarea, adoptarea și punerea în aplicare a codurilor internaționale de practici și proceduri în ceea ce privește introducerile și transferurile de organisme acvatice.

9.3.3. Statele ar trebui în scopul reducerii la minim a riscurilor de transmitere a maladiilor, precum și a altor efecte dăunătoare, la stocurile naturale și a celor de crescătorii - să încurajeze adoptarea de practici adecvate pentru ameliorarea genetică a stocurilor de reproducători și introducerea speciilor străine, precum și pentru producția, vânzarea și transportul ouălor, larvelor sau puietului de reproducători sau a altui material în stare vie. Ele ar trebui să faciliteze în acest scop stabilirea și punerea în practică a procedurilor și codurilor de practică națională adecvate.

9.3.4. Statele ar trebui să promoveze utilizarea de proceduri adecvate pentru selecționarea reproducătorilor și producției de ouă, larve și puiet.

9.3.5. Statele ar trebui, dacă este cazul, să promoveze cercetarea și dacă este posibil, să pună la punct tehnici de acvacultură pentru protecția, regenerarea și creșterea stocurilor de specii amenințate cu dispariția, ținându-se cont de necesitatea imperioasă de conservare a diversității genetice a speciilor amenințate cu dispariția.

9.4. Acvacultura responsabilă la nivelul producției

9.4.1. Statele trebuie să promoveze practicile responsabile în materie de acvacultură în sprijinul comunităților rurale ale organizațiilor de producători și ale acvaculturilor.

9.4.2. Statele trebuie să promoveze participarea activă a acvaculturilor și comunităților lor la punerea la punct a practicilor de gestionare responsabilă în materie de acvacultură.

9.4.3. Statele trebuie să încurajeze eforturile privind ameliorarea selecției și utilizării de alimente, aditivi alimentari și îngrășăminte adecvate, inclusiv de bălegar.

9.4.4. Statele trebuie să încurajeze practicile eficiente de gestionare în materie de creștere și sănătate a peștilor prin luarea de măsuri de igienă și vaccinare. Trebuie asigurată utilizarea sigură, eficientă și minimală a agenților terapeutici, vaccinuri, hormoni și medicamente, antibioticilor și altor produși chimici utilizați pentru combaterea bolilor.

9.4.5. Statele trebuie să reglementeze utilizarea în acvacultură a produselor chimice care pot fi periculoase pentru sănătatea omului și a mediului.

9.4.6. Statele trebuie să ceară ca evacuarea deșeurilor (precum rebuturi, nămoluri, pești morți sau bolnavi, excendente din preparatele veterinare și alte produse chimice periculoase) să nu constituie un pericol pentru sănătatea omului și a mediului.

9.4.7. Statele trebuie să asigure salubritatea produselor de acvacultură și să încurajeze eforturile privind menținerea calității produselor și creșterea valorii lor, prin măsuri speciale înainte și în timpul recoltei, cât și la prelucrarea lor pe loc, precum și în cursul depozitării și transportului produselor.

ARTICOLUL 10 - INTEGRAREA PESCUITULUI ÎN MANAGEMENTUL ZONELOR COSTIERE

10.1. Cadrul instituțional

10.1.1. Statele trebuie să se preocupe de adoptarea unui cadru juridic, instituțional și de politici adecvate, ținând cont de fragilitatea ecosistemelor costiere, de caracterul limitat al resurselor lor naturale și de necesitățile comunităților costiere, pentru a permite utilizarea durabilă și integrată a acestor resurse.

10.1.2. Având în vedere multitudinile de utilizatori ai zonei costiere, statele trebuie să vegheze ca reprezentanții sectorului de pescuit și ai comunităților de pescari să fie consultați în luarea deciziilor și să ia parte și la alte activități legate de planificarea de management și dezvoltare a zonelor costiere.

10.1.3. Statele trebuie să pună la punct, dacă este cazul, cadru instituțional și juridic în vederea determinării utilizatorilor posibili ai resurselor costiere și aprobării accesului la aceste resurse, ținându-se cont de drepturile comunităților de pescari și practicile lor tradiționale într-o manieră compatibilă cu o dezvoltare durabilă.

10.1.4. Statele trebuie să favorizeze adoptarea de practici de pescuit care să permită evitarea conflictelor dintre utilizatorii resurselor halieutice, precum și dintre aceștia și alți utilizatori ai zonei costiere.

10.1.5. Statele trebuie să promoveze stabilirea procedurilor și mecanismelor administrative adecvate pentru reglementarea conflictelor care apar în interiorul sectorului de pescuit, precum și între utilizatorii resurselor halieutice și alți utilizatorii ai zonei costiere.

10.2. Măsuri în materie de definire a politicilor

10.2.1. Statele trebuie să încurajeze conștientizarea de către public a cerinței de protecție și amenajare a resurselor costiere, precum și participarea la procesele de management a acelor care sunt afectați de aceste procese.

10.2.2. Pentru facilitarea luării deciziei privind alocarea și utilizarea resurselor costiere, Statele trebuie să promoveze estimarea valorii lor ținând cont de factorii economici, sociali și culturali.

10.2.3. Pentru definirea politicilor de management al zonelor costiere, Statele trebuie să țină seama cu multă atenție de riscurile și incertitudinile legate de acest management.

10.2.4. Statele trebuie, în limitele capacităților lor, să stabilească sau să promoveze sisteme de supraveghere a mediului costier în cadrul proceselor de management al zonelor costiere, prin utilizarea parametrilor fizici, chimici, biologici, economici și sociali.

10.2.5. Statele trebuie să promoveze cercetări multidisciplinare în sprijinul managementului zonelor costiere, în special pentru aspecte de mediu, biologice, economice, sociale, juridice și instituționale.

10.3. Cooperarea regională

10.3.1. Statele ale căror zone costiere se învecinează, trebuie să colaboreze între ele pentru a facilita utilizarea durabilă a resurselor costiere și conservarea mediului.

10.3.2. În cazul activităților care pot avea efecte transfrontaliere de mediu dăunătoare în zonele costiere, statele trebuie:

- a) să furnizeze statelor susceptibile de a fi afectate informații în timp util și dacă este posibil, în prealabil să le anunțe;
- b) să consulte aceste state imediat ce este posibil.

10.3.3. Statele trebuie să coopereze la nivel subregional și regional pentru îmbunătățirea managementului zonelor costiere.

10.4. Punerea în aplicare

10.4.1. Statele trebuie să stabilească mecanisme de cooperare și coordonare între autoritățile naționale însărcinate cu planificarea, valorificarea, conservarea și managementul zonelor costiere.

10.4.2. Statele trebuie să se preocupe ca autoritatea (autoritățile) care reprezintă sectorul de pescuit în procesele de management al zonelor costiere să posede competențele tehnice și resursele financiare adecvate.

ARTICOLUL 11 - PRACTICILE DUPĂ CAPTURARE ȘI COMERȚUL

11.1. Utilizarea responsabilă a peștelui

11.1.1. Statele trebuie să adopte măsuri adecvate pentru respectarea dreptului consumatorilor la pești și produse pescărești fără pericol, sănătoase și nealterate.

11.1.2. Statele trebuie să implementeze și să facă funcționabile sistemele naționale eficiente de garanție a solubrității și de asigurare a calității, în vederea protecției sănătății consumatorilor și a prevenirii fraudei comerciale.

11.1.3. Statele trebuie să stabilească norme minime de solubritate și asigurare a calității și să facă în așa fel încât să fie aplicate eficient în ansamblul filierei "pește". Ele trebuie să încurajeze aplicarea normelor de calitate stabilite în contextul Comisiei FAO/OMS a Codexului Alimentar și a altor organisme sau acorduri adecvate.

11.1.4. Statele trebuie să coopereze pentru armonizarea, recunoașterea reciprocă (sau amândouă) a măsurilor sanitare și programelor de certificare națională după caz, și să exploreze posibilitățile creării de servicii reciproc recunoscute de control și certificare.

11.1.5. Statele trebuie să ia atenție în considerație rolul economic și social al filierei de după capturare, când ele formulează politicile naționale de dezvoltare și utilizare durabilă a resurselor halieutice.

11.1.6. Statele și organizațiile internaționale adecvate trebuie să organizeze, sub egida lor, cercetări în domeniul tehnologiei și asigurării calității peștelui și să sprijine conducerea proiectelor care vizează ameliorarea manipulării peștelui după capturare, ținând cont de efectele economice, sociale de mediu și nutriționale ale acestor proiecte.

11.1.7. Statele, ținând cont de existența a diferite metode de producție trebuie să se preocupe, prin cooperare și prin facilitarea dezvoltării și transferului de tehnologii adecvate, ca aceste metode de prelucrare, transport și depozitare să respecte mediul.

11.1.8. Statele trebuie să-i încurajeze pe cei care lucrează în sectoarele de prelucrare, distribuție și comercializare a peștelui la:

- a) reducerea pierderilor și risipei după capturare;
- b) ameliorarea utilizării capturilor suplimentare în măsura în care este conformă cu practicile responsabile de gestionare a pescuitului;
- c) utilizarea resurselor prin respectarea mediului, în special a apei și energiei (în special lemnul).

11.1.9. Statele trebuie să încurajeze utilizarea peștelui pentru consumul uman și să promoveze consumul de pește de câte ori este posibil.

11.1.10. Statele trebuie să coopereze pentru a favoriza producția de produse cu valoare adăugată în țările în curs de dezvoltare.

11.1.11. Statele ar trebui să vegheze ca comerțul de pește și produse pescărești, atât internațional cât și național, să fie compatibil cu practicile raționale de conservare și gestionare, prin ameliorarea identificării originii peștelui și produselor comercializate.

11.1.12. Statele trebuie să vegheze ca efectele asupra mediului ale activităților de după capturare să fie luate în considerație la elaborarea de legi, reglementări și politici adecvate, fără să se creeze distorsiuni pe piațe.

11.2. Comerțul internațional responsabil

11.2.1. Dispozițiile prezentului Cod trebuie să fie interpretate și aplicate conform cu principiile sale, cu drepturile și obligațiile stabilite în Acord, prin crearea Organizației Mondiale de Comerț (OMS).

11.2.2. Comerțul internațional de pește și produse pescărești nu trebuie să compromită nici dezvoltarea durabilă a pescuitului și nici utilizarea responsabilă a resurselor halieutice.

11.2.3. Statele trebuie să vegheze ca măsurile aplicabile în comerțul internațional de pește și produse pescărești să fie transparente, bazate, așa cum s-a stabilit, pe date științifice și conforme cu regulile utilizate la scară internațională.

11.2.4. Măsurile privind comerțul de pește și produse pescărești adoptate de state pentru protecția vieții sau sănătății umane sau animală, a intereselor consumatorilor sau mediului, trebuie să evite orice discriminare și să fie conforme cu regulile internaționale aprobate privind comerțul și în special cu principiile, drepturile și obligațiile prevăzute în Convenția privind aplicarea măsurilor sanitare și fitosanitare și în Acordul privind obstacolele tehnice comerciale ale OMC.

11.2.5. Statele trebuie să continue liberalizarea comerțului de pește și a produselor pescărești și să elimine barierele și distorsiunile din comerț referitoare la tarifele vamale, cotele și barierele netarifare, conform cu principiile, drepturile și obligațiile stabilite prin acordul ce derivă din crearea OMC-ului.

11.2.6. Statele nu trebuie să creeze, direct sau indirect obstacole inutile sau invizibile în comerț, de natură să limiteze libertatea alegerii furnizorilor pentru consumator sau să restrângă accesul pe piață.

11.2.7. Statele nu trebuie să condiționeze accesul piețelor, de accesul la resurse. Acest principiu nu exclude posibilitatea de a încheia între state acorduri de pescuit care să cuprindă dispoziții privind accesul la resurse, comerțul și accesul la piețe, transferul de tehnologie, cercetarea științifică, formarea profesională și alte elemente pertinente.

11.2.8. Statele nu trebuie să lege accesul de piețele de cumpărare a unei tehnologii anume sau de vânzarea altor produse.

11.2.9. Statele trebuie să coopereze pentru aplicarea acordurilor internaționale pertinente care reglementează comerțul speciilor amenințate cu dispariția.

11.2.10. Statele trebuie să elaboreze acorduri internaționale privind comerțul speciilor vii, atunci când există un risc de degradare a mediului din țările importatoare sau exportatoare.

11.2.11. Statele trebuie să coopereze pentru promovarea aderării la normele internaționale privitoare la comerțul de pești și produse pescărești și la conservarea resurselor halieutice, precum și la aplicarea efectivă a acestor norme.

11.2.12. Statele nu trebuie să eludeze măsurile de consumare a resurselor halieutice pentru obținerea de avantaje pe plan comercial sau în termeni de investiție.

11.2.13. Statele trebuie să coopereze la elaborarea regulilor sau normelor internaționale acceptabile pentru comerțul de pește și produse pescărești, în conformitate cu principiile, drepturile și obligațiile stabilite prin acordul de creare a OMC.

11.2.14. Statele trebuie să coopereze între ele și să participe activ la instanțele regionale și multilaterale adecvate, cum este OMC, în vederea unui comerț de pește și produse pescărești echitabil și nediscriminator, iar măsurile multilaterale convenite, care privesc conservarea pescăriilor să facă obiectul unei ample acceptări.

11.2.15. Statele, organismele de sprijin pentru dezvoltare, băncile multilaterale de dezvoltare și alte organisme internaționale adecvate trebuie să urmărească ca politicile și practicile lor în natură de promovare a comerțului internațional de pește și produse pescărești și în materie de producție pentru export să nu dăuneze mediului sau să nu creeze efecte dăunătoare asupra drepturilor și cerințelor nutriționale ale populațiilor pentru sănătate și bunăstarea cărora peștele este de o importanță capitală și pentru care alte surse comparabile de alimente nu sunt imediat disponibile sau accesibile.

11.3. Legile și reglementările asupra comerțului de pește și produse pescărești

11.3.1. Legile, reglementările și procedurile administrative aplicabile comerțului internațional de pește și produse pescărești ar trebui să fie transparente cât se poate de simple, ușor de înțeles și dacă este posibil, bazate pe date științifice.

11.3.2. Statele trebuie, în conformitate cu legislația lor națională, să faciliteze consultarea și participarea, într-o manieră adecvată, a industriei precum și a grupurilor specializate în protecția mediului și grupele de consumatori, la elaborarea și punerea în aplicare a legilor și reglementărilor care au legătură cu comerțul de pește și produse de pește.

11.3.3. Statele trebuie să-și simplifice legile, reglementările și procedurile administrative aplicabile la comerțul de pește și produse pescărești, fără să le compromită eficiența.

11.3.4. Dacă un stat aduce modificări condițiilor stabilite prin lege privind comerțul de pește și produse pescărești cu alte state trebuie să le acorde acestora atât informațiile necesare, cât și un interval rezonabil de timp, pentru a le permite acestora și producătorilor vizați să introducă, dacă este cazul, modificările necesare în procesele și procedurile lor. În această privință, ar fi de dorit ca statele respective să fie consultate asupra calendarului de punere în aplicare a modificărilor astfel aduse. Cerințele de derogare temporară de la obligațiile în domeniu, care vin de la țările în curs de dezvoltare trebuie să fie luate în considerație cu multă atenție.

11.3.5. Statele trebuie să revadă periodic legile și reglementările aplicabile în comerțul internațional de pește și produse pescărești pentru a determina dacă condițiile care au condus la adaptarea acestora mai există.

11.3.6. Statele trebuie să-și armonizeze pe cât posibil normele aplicabile în comerțul internațional de pește și produse de pește, în conformitate cu dispozițiile pertinente recunoscute internațional.

11.3.7. Statele trebuie, în timp util, să adune, să difuzeze și să facă schimb de informații statistice, precise și pertinente, asupra comerțului de pești și produse pescărești, prin intermedierea instituțiilor naționale și internaționale adecvate.

11.3.8. Statele ar trebui să anunțe în cel mai scurt timp statelor interesate, OMC și altor organizații internaționale adecvate, informațiile asupra evoluției și modificărilor aduse legilor lor, reglementărilor și procedurilor administrative aplicabile în comerțul internațional de pește și produse pescărești.

ARTICOLUL 12 - CERCETAREA HALDEUTICĂ

12.1. Statele trebuie să recunoască că un pescuit responsabil necesită o bază științifică solidă, disponibilă pentru ajutorarea responsabilă de management pescăresc și altor părți interesate în luarea deciziilor. Prin urmare statele trebuie să urmărească o cercetare adecvată, în privința pescuitului cu toate aspectele sale, inclusiv în domeniul biologiei, ecologiei, tehnologiei, științelor de mediu, economiei, științelor sociale, acvaculturii și științelor de nutriție. Statele trebuie să asigure disponibilitatea mijloacelor de cercetare și să prevadă din timp o formație profesionistă și resurse umane, precum și o consolidare a instituțiilor, la nivel adecvat, în vederea efectuării cercetării, ținându-se cont de cerințele particulare ale țărilor în curs de dezvoltare.

12.2. Statele ar trebui să pună la punct un cadru instituțional adecvat pentru determinarea tipului de cercetare aplicativă necesară și modul său de utilizare convenabilă.

12.3. Statele trebuie să urmărească ca aceste date obținute prin cercetare să fie analizate și ca rezultatele lor să fie publicate, păstrându-le caracterul lor confidențial dacă este cazul, și să fie difuzate în timp util sub o formă ușor de înțeles, în scopul folosirii datelor științifice celor mai fiabile pentru a contribui la conservarea, managementul și dezvoltarea pescăriilor. În absența unei informații științifice adecvate, trebuie să se întreprindă cercetările necesare în cel mai scurt timp.

12.4. Statele trebuie să colecteze date fiabile și precise, inclusiv datele privind capturile auxiliare, capturile aruncate și deșeurile, necesare pentru evaluarea stării pescăriilor și

ecosistemelor. Dacă este cazul, aceste date trebuie furnizate rapid și la un nivel adecvat, statelor și organizațiilor de pescuit subregionale, regionale și mondiale pertinente.

12.5. Statele trebuie să fie în măsură de a evalua și asigura urmărirea stării stocurilor din jurisdicția lor, inclusiv a efectelor modificărilor ecosistemelor care rezultă din presiunea indusă de activitatea de pescuit, poluare sau alterarea habitatelor. Ele trebuie, în egală măsură, să pună la punct capacitățile de cercetare necesare pentru evaluarea efectelor schimbării climatice sau a modificărilor de mediu asupra peștilor și ecosistemelor acvatice.

12.6. Statele trebuie să susțină și să-și întărească capacitățile lor naționale de cercetare în vederea satisfacerii cerințelor științifice recunoscute.

12.7. Statele, dacă este cazul în colaborare cu organizațiile internaționale adecvate, trebuie să încurajeze cercetările privind asigurarea unei utilități optime a resurselor halieutice și să promoveze cercetările necesare pentru sprijinirea politicilor naționale privind peștele ca produs alimentar.

12.8. Statele trebuie să efectueze cercetări și să asigure un control în ceea ce privește aprovizionările alimentare de origine acvatică, precum și al mediului din care ele au fost prelevate, și să vegheze să nu existe efecte dăunătoare asupra sănătății consumatorilor. Rezultatele acestor cercetări trebuie să fie făcute publice.

12.9. Statele trebuie să urmărească ca aspectele economice, sociale, instituționale și de comercializare a pescuitului să facă obiectul unor cercetări adecvate și ca aceste surse de date comparabile să fie identificate pentru control, analiză și formulare a politicilor.

12.10. Statele trebuie să întreprindă studii asupra selectivității uneltelor de pescuit și impactului lor de mediu asupra speciilor vizate precum și asupra comportamentului speciilor vizate sau nevizate, în scopul de a facilita deciziile în domeniul managementului, a micșora capturile neutilizabile și de a apăra biodiversitatea ecosistemelor și habitatelor acvatice.

12.11. Statele trebuie să urmărească ca înainte de introducerea comercială a noilor tipuri de unelte să fie întreprinsă o evaluare științifică a efectelor lor asupra pescăriilor și ecosistemelor. Efectele care rezultă prin introducerea unor astfel de unelte trebuie să facă obiectul unui control.

12.12. Statele trebuie să ancheteze și să culeagă o documentație asupra tehnologiilor tradiționale în materie de pescuit, în special în sectorul activităților la pescuit executate la scară mică, în vederea evaluării aplicabilităților pentru conservarea, managementul și punerea în valoare durabilă a pescăriilor.

12.13. Statele trebuie să promoveze utilizarea rezultatelor cercetării ca pe o bază de fixare a obiectivelor de management, de puncte de referință și criterii de performanță, în scopul asigurării unei legături adecvate între cercetarea aplicativă și managementul pescăriilor.

12.14. Statele care coordonează activitățile de cercetare științifică în apele aflate sub jurisdicția unui alt stat se supun dispozițiilor luate de către acest stat și trebuie să controleze ca navele lor să respecte atât legile și reglementările acestui stat, cât și prevederile dreptului internațional.

12.15. Statele trebuie să promoveze adoptarea de principii directe armonizate care coordonează cercetarea halieutică în largul mării.

12.16. Statele trebuie, dacă este cazul, să sprijine crearea de mecanisme, inclusiv, printre altele, adoptarea de principii directe armonizate pentru facilitarea cercetării la nivel subregional sau regional și trebuie să încurajeze punerea în comun a rezultatelor cercetării din alte regiuni.

12.17. Statele, fie în mod direct, fie cu sprijinul organizațiilor internaționale pertinente, trebuie să elaboreze programe de colaborare tehnice și în domeniul cercetării pentru o mai bună cunoaștere a biologiei și stării stocurilor acvatice transfrontaliere.

12.18. Statele și organizațiile internaționale pertinente trebuie să promoveze și să amelioreze capacitățile lor de cercetare în țările în curs de dezvoltare, printre altele în privința colectării și

analizei datelor, științei, tehnologiei, dezvoltării resurselor umane și punerii la punct a utilajelor de cercetare, astfel ca aceste țări să poată contribui eficient la conservarea, gestionarea și utilizarea durabilă a resurselor halieutice.

12.19. Organizațiile internaționale competente trebuie, dacă este cazul să aducă o susținere tehnică și financiară statelor care le solicită și care efectuează cercetări privind evaluarea stocurilor neexploatate înainte sau foarte puțin pescuite.

12.20. Organizațiile internaționale pertinente, atât tehnice cât și financiare, trebuie să sprijine statele, la cererea lor, în eforturile lor de cercetare, acordând o atenție specială țărilor în curs de dezvoltare, în particular țărilor mici insulare și țărilor mai puțin avansate.

